

PRÍPAD TULIPÁN

MICHAL ČIERNY

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

Michal Čierny

PRÍPAD **TULIPÁN**

TATRAN

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2016
ako 5079. publikácia a 13. zväzok edície Mimo zákona.

Prvé vydanie

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Korektorka Tatiana Búbelová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © Michal Čierny 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2016

ISBN 978-80-222-0809-3

BRATISLAVSKÉ ULICE SA CHVELI OČAKÁVANÝM STRESOM z blížiacich sa sviatkov. Ľudia boli nervóznejší, ale zakrývali to falošným úsmevom a neprítomným pohľadom. Motali sa ako bez duše a pobehovali po Obchodnej ulici. Oči im ulpeli na každom výklade a prezerali si rôzne zbytočnosti. Ani digitálna doba s možnosťami online nákupov neodstránila každoročný predvianočný chaos. Mladá žena postávala na zastávke a tvár jej bičoval sychravý vietor. Vyzerala inak, akoby sa jej okolitý cirkus vôbec netýkal. Tenký kabátik s koženým golierom ju nedokázal ochrániť pred štiplavým mrazom. Hnedé vlasy jej mokli a bezduchý pohľad zastieral stekajúci mejkap. Pomaly prešľapovala v luxusných čižmách a zakaždým zaváhala, či má nastúpiť do električky. Niečo jej bránilo vojsť a odviezť sa na Šuňavcovu ulicu. Oči ponorené do tmy skúmali každého, kto sa ocitol v jej blízkosti. Zakaždým ustúpila trochu stranou a čakala, čo nastane.

Zastavila päťka. Bolo to jej šťastné číslo a navyše z nej takmer všetci vystúpili. Vhupla do nej s ľahkosťou gazely a prebehla na koniec, aby mala všetko pod dohľadom. Nepáčil sa jej pán v sivom baloniaku s veľkým pupkom a ešte väčším batohom. Čo ak v ňom niečo skrýva, aby jej ublížil. Čo keď tá pani s kočíkom nemá empétrojku, ale vysielачku?

Ty kokos, hrabe mi, pomyslela si Monika. Za posledné dni sa

niet čomu diviť. Kedy tam už dopekla budem? Musím sa s ním stretnúť... určite ma zachráni.

Ludia za oknom sa mihali ako hrozby, hocikedy jej môžu siahnuť na život. Pred pár rokmi by tomu neverila. Aj teraz len ťažko môže uveriť. Zažila, čo nemala, celý život je akýsi omyl. A ten strach... je hrozný.

Robotický hlas ohlásil zastávku Ursíniho. Monika odsunula staršiu pani, bleskovo vystúpila a zamierila si to na miestne obvodné oddelenie. Nepoznala tam nikoho, ale raz sa tam stretla so svojím ochrancom. Jediný policajt na celom svete, ktorému dôveruje. Kráčala rýchlo, ale obozretne. Obzrela sa, nasledoval ju mladík s raperskou šiltovkou plávajúci v trakových nohaviaciach. Radšej spomalila, aby ju predbehol. Prehrabala kabelku a vytiahla marlborky. Svetiaca tabuľa s nápisom Polícia bola na dohľad, to ju trochu upokojilo. Zapálila si s takou túžbou, akoby to bolo posledný raz v živote. Dvaja policajti vybehli z oddelenia, naskočili do auta a zapli maják. Nepravidelný pichľavý tón sa rozlial ulicou a služobné vozidlo vyrazilo na Račiansku ulicu.

Niektu asi tiež potrebuje pomoc, pomyslela si Monika. Pristihla sa, ako stláča zvonček pri kovových dverách.

„Prosím?“ ozval sa tlmený chrapľavý hlas.

„Dobry večer,“ povedala Monika.

„Prosím?“

Asi to nebol dobrý nápad, pomyslela si. Vypúlila úzke hnedé zreničky, ktoré sa poddajne trblietali.

„Prosím?“ zopakoval hlas policajta.

„Som Monika Karná.“

„A čo chcete, Monika Karná?“

„Ja...“ povedala a obzrela sa. Pocit strachu vystriedali zúfalstvo a beznádej. Čo keď je tento policajt jeden z nich?

„Tak dozviem sa konečne, prečo tu vyzváňate?“

„Bojím sa.“

„Vyhráža sa vám niekto?“

„To... nemôžem o tom hovoriť,“ povedala potichu a previnilo.

„Robíte si zo mňa srandu?“

„Nie.“

Odzrazu sa pri nej ocitol vysoký, štíhly a pevný chlap. Tvár mu tienila biela šiltovka s čínskym znakom. Monika sa strhla a zovrela v rukách mrežu vstupných dverí. Zaprela sa tak pevne, akoby ju chcela vytrhnúť. „Dajte mi pokoj, prosím vás...“

„Čo sa deje?“ spýtal sa muž so šiltovkou a chytil Moniku za rameno.

„Preboha, pomóóó! Pomôžte mi... pomóóóó...“

Žena spadla do chodby obvodného oddelenia ako myš do pasce. Rozčapila sa pred policajtom s chrapľavým hlasom.

„Čo to má znamenať?“

Monika stála medzi dvoma mužmi zhrbená a s prepadnutými ramenami. „Myslela som, že mi chce ublížiť.“

„To je kolega,“ sucho odpovedal policajt a rukou jej naznačil, aby si sadla na drevenú lavičku. Svetlo na chodbe nepravidelne blikalo a z miestnosti stálej služby doliehali tlmené hlasy. Policajt pravdepodobne pozeral jeden z futuristických detektívnych seriálov so zaručením happyendom.

„Nechcel som vás vyplašiť,“ prihovoril sa Monike a pohladil ju svetlými modrými očami. Cítila z nich pokoj a teplo. Zvláštny pocit, ktorý dlho nezažila.

„To je v poriadku.“ Monika si prisadla ruky. Nechcela, aby bolo vidieť, ako sa jej trasú.

„Tak, pýtam sa aspoň po stýkrát.“ Uniformovaný policajt si napravil opasok, čo mu sťahoval pupok, a vypúliť žabie oči. Na pleciach sa mu blyšťali lupiny ako sneh na primrznutej vozovke. „Čo tu robíte?“

„Potrebujem hovoriť s vašim kolegom,“ povedala nesmelo. Dlhé mihalnice jej takmer zakrývali netrzeplivé oči.

„A kto by to mal byť?“

„Zavolajte mi Kristiána Kovalského.“

„Myslíte si, že ste v nejakej zoznamovacej šou?“ Policajt sa

oprel o stenu a prekrižil nohy. V ruke držal zrolovaný spis zabalený v priesvitnom obale.

„Musíte ho zavolať.“

„Musím iba zomrieť, a to sa nechystám.“

Muž so šiltovkou nevedel od ženy odtrhnúť oči. Zdala sa mu provokačná, no zároveň strašne zraniteľná. „Čo vám hrozí, slečna?“ spýtal sa s nepredstieraným záujmom.

„Nepleť sa mi do vecí a choď sa prezliecť. O chvíľu nastupuješ do hliadky.“

Šiltovkáč ignoroval policajta. „Ako vám môžeme pomôcť?“

„Zavolajte Kristiána.“

„Viete...“ šiltovkáč sa odmlčal. „U nás taký kolega nepracuje, ale keby ste...“

„Nie, privedte práve jeho. Robí na organizovanej, ide o život, musíte mu dať o mne okamžite vedieť.“ Žena si vytiahla stípnuté ruky a pritisla si ich na prsia. „Spolupracovala som s ním... potrebujem... jednoducho ho zavolajte.“

„Vy ste kolegyňa?“ spýtal sa zavalitý policajt, euroobal sa mu vyšmykol z rúk a spadol na zem. Zohol sa rovnako neohrabane, ako vyzeral.

„Preboha, nie, akoby som mohla. Ja som...“ žena zaváhala, nevedela, ako má v rozhovore pokračovať, „pomáhala som pri viacerých prípadoch z druhej strany. Chápete ma?“

„Informátor,“ prikývol šiltovkáč.

Uniformovaný policajt zrazu stratil akúkoľvek úctu k sympatickej oznamovateľke. „Tak čo mu jednoducho nezavoláš? Alebo si zabudla číslo?“

„Prečo mi tykáte?“

„Vybav si to.“ Baculatý policajt mávol rukou a tresol dverami. Zvuk z televízora zosilnel, prekrikovala ho len neutíchajúca vysielacia. Hliadky do nej bľabotali tak intenzívne, až sa zdalo, že všetky hovory navzájom splývajú.

„Tak...“ Šiltovkáč sa previnilo usmial. „Pokúsim sa zavolať kolegovi, ale nič vám nesľubujem.“

„Poznáte ho?“

Šiltovkáč neodpovedal. Naznačil Monike, aby chvíľu počkala, a prešiel do kancelárie. Odomkol dvere a v momente ho prepadol stuchnutý smrad. Číhal na neho ako nájomný vrah na svoju obeť. Bleskovo otvoril oblok, rámom zavadil o kvetináč a zhodil umelú kvetinu. Všetci kolegovia žili v presvedčení, že je živá a zdravá. Keďže policajné oddelenie neevidovalo žiadnych botanikov, bolo ich celkom ľahké oblafnúť. Šiltovkáča bavilo každému vysvetľovať, že dvojeurový kvet je v skutočnosti mäsožravá rastlina špecializovaná na boj s komármi. Bývalý riaditeľ ju odkúpil za dvadsať eur s dobrým pocitom, že je to lacná a výhodná kúpa. Pri náhlom politickom odchode ju vrátil so slovami, že je to najlepšia vec, akú kedy vlastnil, ale doma proste nemá komáre. Policajt vymenil šiltovku za pekne pokrčenú uniformu, zdvihol telefón a spojil sa so špeciálnym policajným útvarom. Tam mu oznámili, že u nich žiadneho Kovalského neevidujú, až ho nakoniec prepojili na protidrogové oddelenie. Michal Dvorský práve trávil príjemný administratívny podvečer. Šiltovkáč mu v skratke vysvetlil, prečo zháňa jeho podriadeného.

„Nemôžem ti ho zavolať,“ zajachtal unaveným tónom.

„Nie je v práci?“

„To je najmenší problém.“ Michalov zvučný hlas sa odmlčal.
„Kiko je na dovolenke v Paríži.“

„To je príuser.“

„Chod' za ňou a povedz, že jej tam pošlem niekoho iného.“

„Dobre.“ Šiltovkáč položil a vyšiel na chodbu. Monika sedela so zavretými očami, hlava jej klesla na prsia. Akoby sa dlho vzdorujúca myseľ dočkala chvíľe pokoja, čo v momente premenila na odkladaný spánok.

„Prepáčte...“ Šiltovkáč pristúpil bližšie.

Monika sa strhla a vrhla na policajta útočný pohľad. „Čo sa stalo?“

„No tak, tu sa nemáte čoho báť, volal som s...“

„Príde Kristián?“ skočila mu Monika do reči.

„Nie, ale vedúci z protidrogovky niekoho...“

„Ale to nie!“ vykrikla a vystrelila ako riadená strela.

„Nerozumiem vám...“ zajachтал šiltovkáč.

„To ani nemôžete, neviete si predstaviť, čo mi hrozí...“

Šiltovkáč sa milo usmial. „Prídu Kristiánovi kolegovia a...“

„Ja nikomu neverím. Nie, nie, jednoducho nemôžem.“

„Kristián je v Paríži...“ povedal skľúčene šiltovkáč.

Vo dverách sa zjavil tučný policajt. Pod kravatou mu pribudol veľký mastný flak. „Čo sa jej tu doprosuješ? Nechce pomoc, tak ju pošli do riti... Slečna si nás pomýlila s nejakou dobročinnou organizáciou.“

Žena sa strhla a zamierila k dverám.

„Počkajte chvíľku.“ Prezlečenému šiltovkáčovi svietila na hrudi menovka s nápisom Valentín Nemeč. „Fajčíte?“ ponúkol ju cigaretou. Neodmietla. Dokonca sa pristihla, ako sa nevedomky usmiala.

„Nemôžem tu čakať. Nie, ak nepríde Kristián,“ povedala a priťahla si starý plechový popolník. Vydýchla kúdol dymu, ktorý sa rozťahol pod stropom ako sivý mrak.

„Nebudem vás prehovárať, ale niektorých ľudí z protidrogovky poznám.“ Valentín si vybral predposlednú cigaretu a Zippo zapalovač. „Sú v pohode.“

„Bude lepšie, keď pôjdem.“ Monika zadusila nedofajčený ohorok.

Policajt zo stálej služby vyšiel z kancelárie. „Počkať, slečna, kam máte tak naponáhlo?“

„Prosím?“ spýtala sa Monika.

„Zabudli ste mi predložiť...“ policajtovi preskočil hlas, odkasľal si, „nedali ste mi občiansky preukaz.“

„Spravila som niečo?“ nedôverčivo sa zatvárila Monika.

„Namiesto zbytočných otázok mi predložte preukaz totožnosti.“

Valentín nechápavo pozrel na svojho kolegu. „Je to nutné?“

Policajt zo stálej služby si znovu napravil nohavice. „O tom, čo je nutné, rozhodujem ja. Predložte mi láskavo občiansky preukaz.“

Monika vystrašene siahla do fialovozlatej kabelky. Podala mu ho s chvejúcimi sa rukami a rozpačitým pohľadom.

„Takže Monika Karná, ste to vôbec vy?“ Policajt očami prebehol z fotky na mladú ženu.

„A kto by to akože mal byť?“

„To ja neviem, predložili ste mi natrhnutý zdrap.“

Valentín si znovu zapálil a pootvoril vonkajšie dvere, aby vypustil nikotínový závan. Oprel sa o doškriabanú kovovú konštrukciu.

„Vráťte mi ten občaňák, chcem odísť.“

„Moment.“ Muž zo stálej služby zdvihol ruku a podišiel k Monike, ktorá vylakane ustupovala. Policajt sa k nej blížil ako obor, ktorý ju pošle do večných lovísk. Tvár sa mu stiahla a žabie oči takmer vypadli z hlbokých jamiek. Videla, ako mu pulzuje krčná tepna, líca mu zaplavila sýtočervená farba. „Okamžite sa opri o stenu!“ zareval tak hlasno, až Nemcovi vypadla cigareta z ruky.

Monika sa zvrtila a s razanciou tigrice odsotila prekvapeného Valentína, ktorého hlavu zastavila sklenená výplň.

„Chyť ju, ty hovädo! A neváľaj sa tu!“ skríkol policajt zo stálej služby a utekal k vysielacke. Začal do nej kričať ako o život a vzápätí zodvihol slúchadlo. Valentín sa bez rozmyslu postavil a chvíľu zmätene pozeral pred seba. Rozbehol sa smerom na Račiansku. Zastavil na rohu ulice a zistil, že po hľadanej žene nezostal ani závan vzduchu. Pri krátkom šprinte sa zadýchal tak, že sa nevedel nadýchnuť. Rukou si zatlačil na miesto kúsok pod rebrom a ustato sa doplazil späť na stálu službu.

„Čo sa stalo, preboha?“ spýtal sa kolegu, ktorého čelo pripomínalo starú pokrčenú knihu.

„Ani sa nepýtaj. Problém.“

Žena vybehla von. Rozbehla sa po Račianskej. Vtom ju zazrela. Určite je to ona. V momente sa otočila a šprintovala na druhú stranu. Sibírska ulica. Žena si ju nevšimla a dúfala, že policajti

pôjdu opačným smerom. Mala šťastie. Šťastie – ako neskutočne to znie. Skľučoval ju pocit, že život jej neustále kladie tie najväčšie prekážky a náramne sa na tom zabáva. Možno si za všetko predsa len môže sama. Keď prvýkrát držala v ruke hnedú striekačku, nikdy by ani len nepomyslela, že to takto môže dopadnúť. A že raz dokáže len tak, pre pár drobných, pokľaknúť pred mužom na kolená. A už vôbec by jej nenapadlo, že... Radšej na to nechcela myslieť. Sily jej ubúdali, lapala po dychu. Zastavila sa a zistila, že sa opiera o zmrznutú bránku. Nad ňou sa majestátne týčila budova so svetelnou tabuľou s nápisou Figaro.

„Môžem sa vás niečo spýtať?“ prihovoril sa jej mladík v pubertálnom veku. Na hlave mal čiapku s výrazným bombolcom, ktorý mu udieral do očí. Okrem dvoch zblúdených duší parkovisko zívalo prázdnotou.

„Čo by si potreboval?“ spýtala sa zadýchaným hlasom.

Chlapec sklopil zrak, prepadnuté ramená mu sfarbil reklamný pútač do oranžova. „Nekúpite mobil?“

Mladý feťák, pomyslela si Monika. Suché popukané pery, čo túžia len po jedinom. Vyhnaneц tohto sveta. Niečo podobné ako ja. Prečo mi je potom taký odporný?

Chlapec opatrne ukázal biely dotykový telefón americkej značky.

„Potrebujem k nemu simku,“ povedala Monika.

„Je vnútri,“ potichu odpovedal mladík.

„Nechcem kradnutú, potrebujem novú neregistrovanú kartu.“

„Ale to nie je šlohnuté...“ mladík sa obzeral, akoby ho mal každú chvíľu niekto prepadnúť.

„Netrep,“ zahriakla ho Monika.

„Netrepem,“ odvrkol chlapec. Vyzeral neisto, ale odhodlane.

„Padaj odo mňa!“ Monike sa v žiare okolitých vozidiel zaleskli oči.

„Počkajte,“ mladík sklonil hlavu a odkopol malý kamienok, „zoženiem vám tú kartu.“ Pozrel sa na vyzývavú mladú ženu. Neodpovedala, tak pokračoval: „Nebude to zadarmo.“

„Za toto ti dám sedemdesiat éčiek.“ Monika dobre vedela, čo tá suma znamená. Bola to záruka minimálne šiestich dávok pika. A možno iba jednej, zvyšok prehrá na automatoch.

Zmoknutá mladíkova tvár prezrádzala sklamanie a nervozitu. „Dvesto, inak ho ponúknem niekomu inému.“

„Ponúkni,“ odsekla Monika.

„Dobre, sto pade, a môžeme sa dohodnúť.“

„Za všetko dostaneš padíka.“

„Ale to je...“ zarazil sa mladík „ale to je ešte menej, ako som...“

„Ber alebo padaj,“ povedala Monika s takým chladom, že feťáka dokonale odrovnala. Neochotne vytiahol svoju Motorolu a trhnutím z nej vyrval starú ošarpanú kartu. Podal jej ju s novým mobilom. „S vami sa neoplatí obchodovať,“ povedal s pocitom prehry. Ten sa však stratil pri zašušťaní pokrčenej bankovky v spotených dlaniach. „Môžem sa vás niečo spýtať?“

Monika neodpovedala. Horlivo sa pokúšala vložiť simku a sfunkčnúť telefón. Jazykom nervózne behala z jednej strany na druhú a roztomilo prešľapovala nohami. Mladíka priťahovala rovnako ako túžba po dávke bieleho. Možno o niečo menej, ale.... Bola krásna... Akoby vôňa varenej čokolády dopadala na jej pleť a rozplývala sa v hebkej pokožke. Oči svietili a vábili ho panovačným pohľadom.

„Tak môžem?“

Monika víťazne schovala mobil do kabelky. „Čo by si potreboval?“

„Nešli by ste na kávu?“

„Nie.“

„Prepáčte, ja...“ mladík si zahryzol do jazyka. Pochopil, že bude lepšie, keď dá tejto kráske pokoj. Mal už dávno pochopiť, že na takúto triedu jednoducho nemá. „Radšej pôjdem. Nehnevajte sa.“

„Ako sa voláš?“

„Prosím?“ Mladík sa spýtal napriek tomu, že dobre počul otázku.

„Máš meno, nie?“ usmiala sa Monika. „Ľudia väčšinou nejaké dostanú. Určite si to zaregistroval.“

Nemôžem uveriť. Táto suka chce vedieť, ako sa volám. „Jano,“ povedal o čosi hlasnejšie.

„Ešte ťa využijem.“

Sex. Je to jedna z tých bohatých paničiek, čo si potrebujú vrznúť s chudákmi ako ja. Bože, nech len povie, že potrebuje prevetrať chajdu. „Som samé ucho.“ Jano sa provokačne usmial. Spoza zájdených zubov mu vytŕčal ružový jazyk.

„Od koho berieš matroš?“

Doriti, tá chudera bude fízel. Doriti! „Nechápem, o čom hovorte.“ Jano sa poobzeral, čakal, odkiaľ naňho vyskočia policajti.

„Nie som fízel.“

Ona mi snád' číta myšlienky, pomyslel si mladík. Zostal stáť v divnom krči, ktorý sa nechystal tak skoro ustúpiť. Odrazu zacítil pach zhnitej čokolády pripomínajúci otravne prihriaty parfém. Okolité svetlá ho oslepovali a na nohy mu dopadla váha celého sveta.

„Ty sa ma bojíš?“ Monika si ho pohrdavo premerala. „Potrebujem hnedé.“

To bude určite nejaká finta. Je chlpatá a myslí si, že jej predám fet. „Neviem, o čom rozprávate.“

„Vážne mi neveríš. Pozri.“ Monika si vyhrnula rukáv.

Ty kokos, ruka ako rešeto. Bohatá suka, čo šlape na háčku. Možno mi nakoniec predsa len dá. „Koľko chcete?“

„Ku komu pôjdeš natankovať?“

„Nie je to jedno?“ Janovi sa znovu vracali všetky zmysly.

„Nie.“

„Pôjdem k Tranzymu.“

„Netrep, ten robí iba s bielym.“

Nechápem, čo je táto ženská zač. „Ako to môžete...“

„Nemám rada, keď ma niekto osiera!“ Monika akoby si niečo uvedomila. Akoby ju znova prepadla potláčaná panika. „Kašli na to.“

„Počkaj.“ Jano jej skúsil zatykať. Ne protestovala, tak pokračoval. „K Tranzymu chodím kupovať ja. Chcel som, aby mi zohnal hnedé aj pre teba.“

„Poznáš Moletku?“ spýtala sa provokačným tónom.

„Myslíš tú nepríjemnú lesbu?“

„Pôjdeš k nej po tovar.“

„A prečo nejdeš sama?“

„Keď sa prestaneš toľko vypytovať, dostaneš ďalšiu dvacku.“

„Mlčím ako hrob.“ Jano s Monikou museli ustúpiť, zo závodu práve vychádzala nočná zmena. Vedľa Moniky prešiel starší pán v saku, ktorý od nej nevedel odtrhnúť oči. V duchu sa neustále pýtal, či ten mamľas vedľa nej je jej známy alebo zasran, čo ju obťažuje. Naberal odvahu na oslovenie zvodnej tigricy. Telefón mu zanôtil maďarskú pesničku. Na displeji sa od ucha k uchu vyškierala manželka. Nikdy nevyzerala tak vražedne a desivo. Muž vypol zvonenie spolu s hriechnymi myšlienkami. Počkal, kým všetci podriadení nastúpia do áut, a zodvihol mobil.

„Poď, ideme autom.“ Mladík ukázal rukou na druhú stranu ulice.

Monika sa zatváрила prekvapene.

„No neviem, či sa ten žigulák dá nazvať autom.“ Jano kráčal cez cestu ťažkými neistými krokmi. Žena vedľa neho priam žiarila prirodzenosťou a krásou. Jano stlačil kľučku na hrdzavých dvierkach. Zavrzgali. Potiahol silnejšie, aby sa otvorili dokorán. Vhupol do stuchnutého auta a zvnútra odomkol spolujazdcovu stranu. Monika sa nechotne posadila a otvorila okno.

„Prepáč,“ povedal previnilo Jano.

„Za čo sa ospravedlňuješ?“

„Za bordel a špinu.“

„To je v pohode, nevaďí mi to,“ klamala Monika.

Jano pokračoval, akoby ju nevnímal. „A za to, že sa musíš viezť takouto kraksňou. Asi si zvyknutá na iný luxus.“

„Netrep, radšej vypadnime.“

„Prepáč.“ Jano vložil kľúč do zapalovania a otočil ním nabok. Žigulák najskôr nechotne zavrčal a zhasol. „Dokelu!“

„Vieš čo, nebol to dobrý nápad.“ Monika sa pokúsila vystúpiť. Jano ju opatrne pridržel za rameno.

„Počkej chvíľku.“ Mladík dvakrát vytiahol kľúč, čo najrýchlejšie ho vrazil späť a naštartoval. Auto sa zobudilo, zdalo sa, že ho niekto pokropil živou vodou. „Vidíš, hovoril som ti. Ruská mašina je jednoducho ruská mašina,“ povedal Jano s rozjarenými malými očami. „Môžem sa ťa niečo spýtať?“

„Nebola to náhodou prvá veta, ktorú som od teba počula?“

„Ne. Vtedy som ti vykal.“ Mladík sa zasmial, no keď videl, ako naňho zrudene civie vážna tvár, zvädol. „Si zvláštna, vieš to?“

„To si sa chcel spýtať?“

„Ne,“ zmätene odpovedal Jano a počas jazdy si špinavou handrou utieral čelné sklo. „Si vydatá?“

„Tak na to ti neodpoviem,“ sucho odsekla Monika.

„Prepáč.“

„Nemusíš sa v jednom kuse ospravedlňovať.“

„Pr...“ Jano stíchol. Dlhو mu to však nevydržalo. „Pochádzaš z Blavy?“

„Nie.“

„A odkiaľ?“ Žigulák pomaly prechádzal okolo vojenského útvaru a po prázdnej ceste smeroval k Bajkalskej ulici. Na postrannom chodníku boli schúlení dvaja bezdomovci. Muž so ženou. S ukradnutou vodkou sa spoločne snažili dožiť zajtrajšieho rána. Brány teplého Polusu im nekompromisne zatvorili traja krpaticí ochrancovia obchodného centra.

„Nerieš to.“

„Si tajomná žena.“ Jano sa zasmial. „Si tajomná žena.“ Zachrípnutý hlas mu preskočil ako pubertiakovi.

Monika nedôverčivo pokrútila hlavou.

Jano v spätnom zrkadle spozoroval odraz červeno-modrých svetiel. Pretrel si oči. Nič sa nezmenilo. „Do riti, chľpatí!“

Monika sa strhla ako v najhoršej nočnej more. Obzrela sa, zde-

senie na jej tvári sa prehĺbilo a mozog dostal jednoznačný impulz. „Šliapni na to!“ vykrikla a prechytila mladíkovi volant, akoby chcela popohnať starú rachotinu.

„Neblázni, čo robíš?!“ Jano odhodil Monikine krčovité ruky, ktoré vzdorovito zostali na svojom mieste.

„Do piče, ty to nechápeš!“ vykrikla Monika. „Chcú ma dostať!“

„Ty si blázon, obyčajný blázon.“ Jano bojoval o kontrolu nad vozidlom. Ziapal ako pomätený. Tenký hlas prehlušoval rev zúrivého motora.

„Polícia, okamžite odstavte vozidlo ku krajnici!“ Hliadkujúce auto jazdilo stredom cesty a policajti sa neveriacky prizerali, ako žigulák šnuruje vozovku z jednej strany na druhú.

„Opakovane vás vyzývam, zastavte, lebo použijem služobnú zbraň!“

„Prestaň, ty suka!“ Jano vystrelil lakeť smerom k spolujazdkyni. Moniku odhodilo, ale bleskovo vrátila ruky nazad. Pred mladíkom sa objavila pouličná lampa. Z celej sily trhol volantom. Nepomohlo, kolesá síce zmenili polohu, ale auto sa zúfalo rútilo k žltó-červenej krytine. Jano zovrel volant a pripravil sa na náraz. Monika stlačila kľučku a otvorila dvere. Na jej prekvapenie to išlo ako po masle a jej telo sa odrazu kĺzalo ako na ľade. Zmrznutá odumretá tráva bola chladná a celkom príjemná. Monika necítila bolesť, dokonca nevedela ani o tom, že takmer zázrakom neprišla o nohu. V tej chvíli a v tom momente vnímala len strach o holý život. Bežala ako víchor, ako splašené zviera. Utekala, kým nespada od únavy a neutíchajúcej bolesti, ktorá konečne vyhrala nad doterajším strachom a adrenalínom. Bezmocne sa obzrela, či nezazrie príšery, ktoré sa ju snažia skántriť. Nikde nikoho, len tma, úzkosť a stekajúca krv po ľavom stehne.

Policajt z pohotovostnej policajnej motorizovanej jednotky sa opatrne približoval k havarovanému žiguláku. Telo mal napnuté ako na škrípici a v očiach sa mu miešal strach s nervozitou. Poli-

cajt s vysokým čelom a obrou postavou mieril na telo, ktoré v křči obopínalo volant. „Občan, počujete ma?“ Blbá otázka, pomyslel si.

„Nestrielajte,“ potichu odpovedal Jano, akoby mu v ústach prekážal obrovský zemiak.

„Všetko v poriadku?“ spýtal sa policajtov parták, ktorý sa bezradne vracal po neúspešnom behu za Monikou. Bol síce šlachovitý, výzorom pripomínal Sergeja Bubku, ale šprint nebola jeho najsilnejšia stránka.

„Nestrielajte.“

Chudý policajt vytiahol zbraň a nazrel do auta, aby sa presvedčil, či sa tam niekto neskrýva. Takmer počul, ako jeho veľký a drsný parták predýchava stupňujúcu sa nervozitu.

„Páchatel!“ skríkol mohutný policajt, čapica mu skĺzla z hlavy a dopadla na mokrý chodník. „Okamžite sa vzdaj!“

„Nestrielajte, prosím vás...“ opakoval zúfalo Jano.

„Dobre,“ zamrmlal policajt a pozrel sa na spadnutú čapicu, akoby ho mohla ohroziť. Ležala tam ticho a pokorne, bez stopy nenávisti a hnevu. „Nehýb sa a odhod' zbraň!“

Tak toto nie, pomyslel si skúsenejší policajt a nasilu odsunul prideleného kolegu. Vedel, že v podobných situáciách vždy zlyhá, vedel, že keby ho kryla jeho babka, malo by to rovnaký efekt. Riaditeľovi obvodu to na poradách pravidelne opakoval. On ho vďaka tomu ešte pravidelnejšie ignoroval. Taktiež funkcionár nikdy nezabudol podotknúť, že Polepetkov otec (ako ho všetci prezývali) je veľká ryba na Akadémii Policajného zboru. Zároveň dodal, že to s tým vôbec nesúvisí. Chudý, skúsený a rozladený policajt musel tomu veriť rovnako ako celé obvodné oddelenie. Nádej im však prinášal fakt, že Polepetka zhodou okolností prijali na akadémiu a rysovala sa mu svetlá budúcnosť v policajnom zbore. „Páchatel, nehýb sa. Chcem mať tvoje ruky pod kontrolou!“ zreval starší policajt zachrípnutým hlasom.

„Dobre.“

Policajt zamával na svojho objemného kolegu, aby ho istil, aj

keď dobre vedel, že to nemá žiadny význam. Sklopil zbraň a zasunul ju do puzdra. Podišiel k pootvoreným dverám. „Opakujem, ani sa nehni!“

„Neubližujte mi.“

Hliadkar chytil vodiča za rameno a hravo ho vytiahol z auta. Zložil ho na zem a spútal mu ruky. Pohľadom sa uistil, či nekrváca. Macko v uniforme všetko sledoval z bezpečnej vzdialenosti. Keby nebol v službe a ešte k tomu policajt, určite by všetkému tlieskal ako o život.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa zakročujúci muž.

„Ján Pastor.“

„Si zranený?“

„Bolí ma hlava.“

Policajt mu dôkladne prezrel tvár. Okrem malých tržných rán nič nezbadal. „Privolám ti sanitku.“

„Ďakujem.“

„Prečo si zdrhal?“

Tučko v službe štátu zvrátil čelo a podišiel bližšie. „Áno, ty zbabelec, prečo si unikal?“

„Lebo mi to kázala. Myslím tú, čo bola so mnou v aute.“

„Kto to bol?“ spýtal sa šlachovitý policajt.

„To neviem.“

„Robíš si z nás srandu?“

„Nie, ja... spoznali sme sa až dnes.“

Nemyslí vážne, že mu to zožeriem, povedal si hliadkar. „To sú mi ale náhody.“

„Viem,“ potichu odpovedal Jano.

„Keby si aspoň netrepal... Pôjdeme s tebou do nemocnice a potom ťa čaká výsluch.“ Policajt si ťažko povzdychol, lebo vedel, akú noc má pred sebou. Pozrel sa na svojho partáka a celá ťažoba sa strojnásobila.

„Neklamem,“ ozval sa Jano. „Mali sme spolu...“ zasekol sa, takmer prezradil, čo nechcel.

„Kam ste mali ísť?“

Jano zostal ticho, tuho premýšľal. „Na kávu, prijala moje pozvanie na kávu.“

„Ako sa volala?“

„Neviem.“

Chudý policajt sa usmial. „Dúfam, že máš len dobre vyvinutý zmysel pre humor. Keby si toto všetko myslel vážne, tak...“

Vetu prerušil hukot sanitky a ďalších hliadkujúcich vozidiel. Ulice v treťom bratislavskom okrese sa premenili na červeno-modrú svetelnú šou.

Monika si prezrela ruky. Okrem pár škrabancov boli v poriadku. Dľaňami si oblapkávala tvár, aby zistila, či nekrvára. Nič... zostali suché a špinavé. Nohu si ošetrila vreckovkou, ktorú mala v náprsnom vrecku. Nič hrozné, len ľahké poranenia a zničené drahé oblečenie. Monika sa snažila zorientovať, kde sa nachádza. Bola v akomsi divnom parku s prehnutými lavičkami. Nepoznala to tu i napriek tomu, že v minulosti nebolo podobného miesta, kde by si nešlaha dávku hnedého. Alebo žeby predsa len... Bránka, ktorú sčasti osvetľovalo žlté bzučiace svetlo, jej všetko pripomenula. Musí byť niekde neďaleko Moletky. Odrazu sa jej mozog odpojil od zvyšku tela a ovládla ju hrejivá túžba. Krásna, zatracovaná a neodolateľná túžba po heroíne. Vedela, že to môže byť nebezpečné. Vedela... Dočerta s tým, povedala si. Kúpim si od tej lesbickej fúrie matroš a odídem... Čo najďalej od všetkých, čo mi chcú ublížiť.

Starú, chrapľavú a ohučanú dílerku vybavila prekvapujúco rýchlo. Vyšla z bytovky a presvedčila sa, či jej čiara nevypadla z vrecka. Bola presne tam, kde mala byť. S hrejivým pocitom prebehla cez ulicu ako riadená strela. Vyhýbala sa svetlu ako upír, až znovu skončila v pochmúrnom parku. Rozbalila nádobíčko. Na lyžičke nahriala hnedý prášok, natiahla ho do striekačky a vstrekla do žily zmysel svojho života. Všetko bolo odrazu ľahšie, pomalšie a menej nebezpečné. Sivé mraky nad Bratislavou